Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 6

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | Ἀθῆναι, 19 Φεβρουαρίου 1938 | Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 12

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ὁρίστε, ἀπὸ δῶ εἶναι, εἶπε δείχνοντάς του μιὰ μικρὴ πόρτα κοντὰ στὸ μαγαζί.

Ἀνέβηκε πρώτη τὴν σαραβαλιασμένη σκάλα γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὸν δρόμο.

—Καθὼς βλέπετε, ἐξήγησε βάζοντας τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, τὸ σπίτι δὲν ἔχει ἄλλο πάτωμα καὶ μόνο ἐγὼ κάθομαι σ' αὐτό. Δὲν ἔχετε λοιπὸν φόβο μήπως συναντήσετε ποτὲ κανέναν καθὼς θ' ἀνεβοκατεβαίνετε.

Ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ, λέγοντάς του:

—Περνᾶτε, παρακαλῶ;

Ὁ διάδρομος ἦταν κατασκότεινος. Μὰ τὸ δωμάτιο φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἀρκετὰ μεγάλο. Στὰ ἀντικρυνὰ κεραμίδια ξεχώριζαν μερικὰ ἀγριοχόρταρα, καὶ πέρα, πολὺ μακριά, φαινόταν ἡ γαλανὴ θάλασσα.

—Σᾶς κάνει; ρώτησε ἡ γριά· καθὼς βλέπετε δὲν τῆς λείπει οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε ὁ καθαρὸς ἀέρας.

—Ὡραία κάμαρα εἶναι, εἶπε ὁ ξένος κοιτάζοντας γύρω του. Μόνη σας κοιμόσαστε ἐδῶ; Δὲν ἔχετε κανένα δικό σας;

—Ὤ, μιὰ ἀνιψιά, ἔκανε ἡ Ὀνωρίνα, μιὰ μικρὴ ὀρφανὴ ποὺ τὴν περιμάζεψα ἀπὸ εὐσπλαχνία. Ὅλη τὴν ἡμέρα δουλεύει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ βράδυ κοιμᾶται σὲ μιὰ κάμαρα δίπλα στὴν κουζίνα. Δὲν θὰ τὴν βλέπετε καθόλου.

—Ἄ, ἔχετε μιὰ ἀνηψιά, ρώτησε ὁ ἄλλος. Καὶ πόσων ἐτῶν εἶναι;

—Δώδεκα. Μὰ σᾶς τὸ ξαναλέω, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλῇ καθόλου. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ «ἄλλα δωμάτια», δὲν ἦταν παρὰ ἡ κάμαρα ποὺ κοιμόταν ἡ Ἀνναμπέλλα, μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη, ἡ κουζίνα κι' ἕνα μπαλκονάκι χωμένο ἀνάμεσα στὰ δυὸ γειτονικὰ κτίρια.

—Ἄ, ἔχετε καὶ μπαλκόνι, ἔκανε ὁ ξένος μ' εὐχαρίστηση.

—Εἶναι στὴ διάθεσή σας, εἶπε μὲ προθυμία ἡ Ὀνωρίνα. Μπορεῖτε νὰ κάθεστε ἐδῶ τὸ βράδυ καὶ νὰ δροσίζεστε. Μὴ σᾶς νοιάζει γιὰ ὅλα τὰ παράθυρα ποὺ θᾶχετε ἀντικρύ σας. Τὸ δεξιὸ κτίριο ἐπιδιορθώνεται καὶ εἶναι ἀκατοίκητο. Ὅσο γιὰ τὸ δεξί, ὅλοι ὅσοι κάθονται σ' αὐτὸ λείπουν στὴν ἐξοχή. Μόνο μιὰ κυρία χήρα εἶναι ἐδῶ ποὺ κάθεται στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν βγαίνει ποτὲ στὸ μπαλκόνι.

—Τόσο τὸ καλύτερο. Μὰ μὴ νομίζετε κιόλας πὼς ἔχω ἀνθρωποφοβία, ἔκανε ὁ ξένος χαμογελώντας. Τὸ δωμάτιο ποὺ μοῦ δείξατε μοῦ κάνει. Ἕνα πρᾶγμα μόνο μένει νὰ καγονίσουμε: τὸ νοίκι ποὺ θὰ σᾶς πληρώσω γιὰ ἕνα μῆνα ποὺ θὰ μείνω σὲ σᾶς.

Προτοῦ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ὀνωρίνα κοίταξε τὸν ὑποψήφιο νοικάρη της. Ἦταν ἕνας ἄντρας καμμιὰ σαραντάρια χρονῶν, καλοκαμωμένος, μᾶλλον κοντός. Στὸ δεξὶ μάγουλο εἶχε ἕνα βαθύτατο καὶ μεγάλο σημάδι. Ἀπὸ τὴν ξενικὴ προφορά του ἔκρινε πὼς θὰ ἦταν κανένας μετανάστης ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει στὸν τόπο του γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴν ὑγεία του. Ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα, τοῦ εἶπε μιὰ τιμὴ ἀρκετὰ ἀκριβὴ ποὺ ὁ ξένος τὴ δέχθηκε χωρὶς νὰ τῆς κάνῃ κανένα παζάρι.

—Θᾶρθω αὔριο νὰ σᾶς πληρώσω τὸ νοίκι προκαταβολικῶς, εἶπε.

Πρὶν νὰ κατεβοῦν κάτω ἔρριξε πάν-

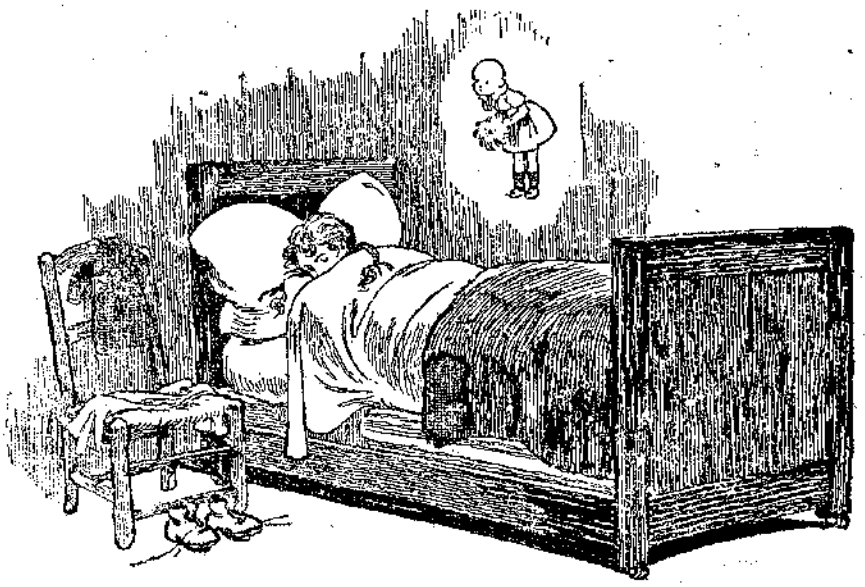

Εἶδε στὸν ὕπνο της τὴν ξανθὴ κούκλα (Σελ. 102, στ. γ')

λι μιὰ ματιὰ σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὰ ἀντικρυνὰ παράθυρα.

— Μπορεῖτε νὰ ἔρθετε νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐδῶ ἀπὸ ἀπόψε, εἶπε ἡ Ὀνωρίνα.

Κατέβηκαν μαζὶ τὴ σκάλα καὶ χωρίστηκαν στὴν πόρτα. Ἡ γριὰ μπῆκε στὸ μαγαζὶ ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν καλὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε πετύχει. Ὁ ξένος ἔφυγε γοργά, μὲ χωμένο τὸ καπέλλο του ὡς τὰ φρύδια καὶ περπατώντας σύρριζα στοὺς τοίχους.

Τράβηξε ἴσια τὸν δρόμο, ὅταν σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ πὼς δύο ἄνθρωποι τὸν εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω. Τότε πήδησε στὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ διεύθυνση ποὺ τοῦ ἦρθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ νοῦ. Μόλις εἶχε ξεκινήσει τὸ αὐτοκίνητο, ὅταν ἄκουσε πίσω του τὸν θόρυβο μιᾶς ἄλλης μηχανῆς. Δὲν γύρισε νὰ κοιτάξῃ, ἀλλὰ δάγκασε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του. Οἱ δύο ἄλλοι τὸν παρακολουθοῦσαν τώρα καὶ ἤξερε πὼς καὶ ὡς τὸ βράδυ ἀκόμη ἂν γύριζε καὶ ὅπου καὶ ἂν πήγαινε, ἐκεῖνοι δὲν θὰ σταματοῦσαν τὴν καταδίωξή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

— Καλησπέρα, θεία μου, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα μπαίνοντας στὸ σπίτι.

—Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, προκομμένη μου; Ἀπόψε ἦρθες ἀκόμη ἀργότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές.

— Τὴν ἴδια ὥρα ἔρχομαι πάντα, θεία μου, ἀπάντησε δειλὰ τὸ κοριτσάκι.

— Σωπή! ἄσ' τὰ λόγια κι' ἔλα ἐδῶ κοντὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν εἶσαι ἄξια νὰ στριφώσῃς αὐτὸ τὸ κουρτινάκι.

— Καὶ βέβαια, θεία μου.

— Λοιπὸν ὁρίστε, πιάσε καὶ σὺ καὶ ράβε. Θὰ φᾶμε σὰν τελειώσουμε τὸ ράψιμο.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἔδωσε ἕνα τετράγωνο κομμάτι λευκὴ βατίστα.

Ἡ γριὰ Ὀνωρίνα ἀπόψε ἦταν κάπως πιὸ γλυκομίλητη ἀπὸ τὶς ἄλλες βραδυὲς καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν λιγώτερο ἄγριο. Ἡ συμφερτικὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε κλείσει τῆς εἶχε ἀλλάξει καὶ τὸ κέφι της ἀκόμη. Ὡστόσο ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν τόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ καθόλου. Φοβήθηκε νὰ τὴν ρωτήσῃ, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ἀποπάρῃ ἡ θεία της. Ἀλλὰ γιατὶ τὰ ἤθελαν ἄραγε τὰ κουρτινάκια καὶ βιάζονταν τόσο πολὺ νὰ τὰ τελειώσουν;

Πρώτη μίλησε ἡ θεία της.

— Ξέρεις τὰ νέα; τῆς εἶπε μὲ ὕφος θριαμβευτικό. Ἀπὸ αὔριο θὰ ἔχουμε νοικάρη στὸ σπίτι μας. Νοίκιασα τὴν κάμαρά μου σ' ἕναν κύριο, ἕναν πολὺ καθὼς πρέπει κύριο, ἕναν μετανάστη, ποὺ γύρισε πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ ἀνιψιά της μὲ περιέργεια.

—Ἀλήθεια, συνέχισε ἡ Ὀνωρίνα. Λοιπὸν αὔριο τὸ πρωὶ νὰ σηκωθῆς λίγο νωρίτερα καὶ νὰ συγυρίσῃς τὴν κάμαρά μου καλά. Θ' ἀλλάξουμε τὰ κουρτινάκια καὶ θὰ γυαλίσουμε καὶ τὰ ἔπιπλα.

— Καλά, ἔκανε ἡ Ἀνναμπέλλα. Δὲν κρατήθηκε ὅμως νὰ μὴν ρωτήσῃ; Καὶ σεῖς, ποῦ θὰ κοιμόσαστε;

— Στὴν κάμαρα τὴν δική σου, καὶ σὺ θὰ στρώνῃς τὸ βράδυ στὴν κουζίνα.

Ἡ μικρούλα δὲν εἶπε λέξη μὰ ἡ γριὰ νόμισε πὼς εἶδε στὸ πρόσωπό της μιὰ ἐλαφριὰ σκιά. Τῆς εἶπε λοιπὸν μὲ ἄγριο τρόπο.

— Μπορεῖς πολὺ ὡραῖα νὰ κοιμᾶσαι στὴν κουζίνα. Ἡ ἀρχοντοπούλα μας βλέπεις, ποὺ ὡς τὰ τώρα εἶχε δική της κρεββατοκάμαρα.

— Μὰ δὲν εἶπα τίποτε, θεία μου, ἔκανε ἡ μικρούλα φοβισμένη.

—Τὸ κάτω-κάτω ἐγὼ ὁρίζω στὸ σπίτι μου καὶ θὰ κάνῃς ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἐγώ. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, θεία μου.

Ἐξακολούθησαν νὰ ἐργάζονται σωπηλὲς καὶ τὸ βράδυ πέρασε βαρετὸ καὶ ἀτέλειωτο. Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔρραβε προσεκτικά, προσπαθώντας νὰ κάνῃ τὶς βελονιές της μικρὲς καὶ ἰσόμετρες, ὅπως τῆς εἶχε δείξει ἡ θεία της, ἔννοιωθε ὅμως μιὰ ἀκράτητη λύπη νὰ τῆς βαραίνῃ τὴν καρδιά της. Ἄδικα ἔδαζε τὸ μυαλό της νὰ θυμηθῇ τὰ ἀπογευματινὰ περιστατικά. Θὰ κατώρθωνε ἄραγε ὁ κύριος Καζιμὶρ νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο τῆς ξανθῆς κούκλας; Ποιὸς ξέρει; Καὶ ἀναστέναζε καθὼς τραβοῦσε τὴν βελόνα της, πνιχτὰ ὅμως γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ἡ θειά της.

Ὅταν τέλειωσαν τὰ κουρτινάκια ἡ Ὀνωρίνα εἶπε τῆς Ἀνναμπέλλας νὰ πάῃ νὰ ζεστάνῃ τὴ σούπα, μιὰ σούπα ἀπὸ λάχανο μὲ βραστὲς πατάτες μέσα, ποὺ τὴν ἔφαγαν σωπηλὰ καθισμένες στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, συμπληρώνοντας τὸ γεῦμα τους καὶ μ' ἕνα κομμάτι ξερὸ τυρί. Ὕστερα πῆγαν καὶ κοιμήθηκαν.

Ὅταν ἔπεσε στὸ κρεββάτι της ἡ Ἀνναμπέλλα συλλογίστηκε, ὅτι αὔριο κι' αὐτὸ ἀκόμη ἔμελλε νὰ τὸ στερηθῇ, καὶ νὰ στρώνῃ νὰ κοιμᾶται μέσα στὴν κουζίνα, μὰ ὕστερα σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της. Δὲν βαρυέσαι. Ἔνοιωθε τέτοια κούραση κάθε βράδυ ποὺ θὰ κοιμόταν ὅπου κι' ἂν ἔπεφτε. Κι' ἀλήθεια καὶ τώρα ἀκάμη, μόλις σχεδὸν ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Στ' ὄνειρό της εἶδε τὴν ξανθὴ κούκλα. Τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται κοντά της, μὲ τὸ κόκκινό της φουστανάκι, νὰ τῆς κάνῃ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισῃ καὶ μὲ τὰ δυὸ χεράκια της νὰ βγάζῃ μόνη της τὴν περρούκα της ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ἡ μικρούλα, λέει, ἔγειρε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ τότε ἡ κούκλα ἀπομακρύνθηκε, κάνοντάς της νόημα νὰ ἔχῃ ὑπομονή.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΣΟΥΠΑΡΑ—ΣΟΥΠΙΤΣΑ

Μιὰ πεθερὰ—ἀπὸ κεῖνες τὶς κακὲς πεθερές—εὕρισκε ἀνάποδο καὶ τὸ πιὸ σωστὸ πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἡ νύφη της, γι' αὐτὸ καὶ τὴν γκρίνιαζε ὁλοένα.

Ἐκείνη ὅμως, μὲ τὸ νὰ εἶναι καλόβολη καὶ ὑπομονητική, ἀκόμη καὶ γιὰ χάρι τοῦ ἀντρός της τοῦ Γιάννη, ποὺ εἶχε χρυσὴ καρδιὰ καὶ ἦταν τὸ μοναχοπαίδι τῆς πεθερᾶς της, δὲν τῆς ἀντιμιλοῦσε ποτέ.

Ἕνα μεσημέρι ποὺ θὰ ἔτρωγαν μόνες τους, γιατὶ ὁ Γιάννης εἶχε πολλὴ δουλειὰ ἔξω καὶ θὰ γύριζε τὸ βράδυ στὸ σπίτι, ἡ πεθερὰ σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά της, ἐστραγγυλοκάθησε πρώτη καὶ καλλίτερη στὸ στρωμένο τραπέζι καὶ περίμενε νὰ τῆς πάῃ ἡ νύφη της τὸ φαΐ μπροστά της.

Σὲ λίγο τὴν εἶδε νὰ φέρνῃ ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ νὰ ἀπιθώνῃ στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ἕνα βαθὺ πιάτο ξεχειλισμένο μὲ σούπα.

Νομίζοντας πὼς ἡ νύφη της τὴν εἶχε κενώσει ἔτσι ξεχωριστὰ γιὰ νὰ τὴν φάῃ ἡ ἴδια, τὴν ἀγριοκοίταξε καὶ τῆς εἶπε μὲ σφυριχτὴ φωνή:

— Δὲν μοῦ λὲς ἐσὺ κυρά, γιὰ λόγου σου τὴν ἔχεις αὐτὴ τὴ σουπάρα!

Ἡ νύφη της, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ σ' αὐτὸ ποὺ ἄκουσε τῆς ἀπάντησε γλυκομίλητα:

—Ὄχι μητέρα, γιὰ σένα τὴν ἔφερα, καὶ ἂν θέλῃς, γιὰ νὰ μὴ σοῦ κρυώσῃ ἄρχισε νὰ τρῶς καὶ ἐγὼ πάω νὰ φέρω καὶ τὴ δική μου.

Ἡ γριὰ τότε, τράβηξε νευριασμένη τὸ πιάτο μπροστά της καὶ σφίγγοντας τὰ χείλη της μουρμούρισε:

—Μπά! δική μου ἦταν αὐτὴ ἡ σουπίτσα; δὲν τῶξερα!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΞΕΦ.

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΝ' εὐτύχημα γιὰ ἕναν τόπο, ὅταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους καὶ τοὺς δυνατούς του — βασιλιάς, πρίγκηπας, πρωθυπουργός, διοικητής, δήμαρχος,—τυχαίνει νἆναι καὶ διανοούμενος. Οἱ διανοούμενοι, οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης, ἔχουν ἕνα μεγάλο φίλο, ἕναν ὑποστηριχτή, ἕναν προστάτη. Αὐτὸ συνέβαινε ὅσο εἴχαμε τὸν πρίγκηπα Νικόλαο, ποὺ θρηνήσαμε τὸν θάνατό του τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Τέταρτο παιδὶ τοῦ ἀείμνηστου βασιλιᾶ Γεωργίου τοῦ Α', ξεχώριζε ἀπὸ τἀδέρφια του γιὰ τὴν κλίση του στὰ Γράμματα καὶ τὴν Τέχνη. Ἂν κι' ἔκανε κι' ὅλο του τὸ χρέος σὰ στρατιώτης — ὑπηρετοῦσε στὸ πυροβολικὸ κι' ἔλαβε μέρος σ' ὅλους τοὺς παλέμους—καταγινότανε πάντα στὴ ζωγραφικὴ καί, μὲ τὸ ψευδώνυμο Μάρκος Μαρῆς, ἔγραφε θεατρικὰ ἔργα. Καὶ φυσικά, ἐρχόταν σὲ μεγάλη συνάφεια μὲ καλλιτέχνες, συγγραφεῖς, ἠθοποιούς. Ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὰ ζητήματά τους, τοὺς ὑποστήριζε, τοὺς συμβίβαζε ὅταν χωρίζουνταν, παρακολουθοῦσε τὶς ἐκθέσεις τους καὶ τὶς παραστάσεις τους, διάβαζε τὰ βιβλία τους, τοὺς ἐνθάρρυνε στὶς προσπάθειές τους καὶ ἦταν μάλιστα ὁ ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων.

Ἐγὼ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὸν γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντά, τὸ χρόνο ποὺ πρωτοπαίχθηκε ἡ «Φωτεινὴ Σάντρη» μου. Στὴν Κέρκυρα, ποὺ περνοῦσε τὸ καλοκαίρι του, εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸ ἔργο καὶ προπάντων γιὰ τὴν Κυβέλη, ποὺ στὸ ρόλο τῆς Φωτεινῆς εἶχε σημειώσει ἕνα θρίαμβο. Κι' ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα τὸ φθινόπωρο—τὸ ἔργο παιζόταν ἀκόμα στὸ θερινὸ «Πανελλήνιο» μὲ τέντα—ἦλθε ἕνα βράδυ αὐθόρμητος, ἀπρόσκλητος, νὰ τὸ ἰδῇ. Στὸ τέλος ἀνέβηκε καὶ στὰ παρασκήνια νὰ συγχαρῇ τὴν πρωταγωνίστρια. Ἐκεῖ, γιὰ πρώτη φορά, ἔσφιξε καὶ τὸ δικό μου χέρι, μὲ λίγα θερμὰ λόγια ποὺ μόνο ἐκεῖνος ἤξερε νὰ λέῃ... Ἡ «Φωτεινὴ Σάντρη» τὸν εἶχ' ἐνθουσιάσει. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ἦρθε νὰ τὴν ξαναΐδῃ. Καὶ στὴν τελευταία ἀποχαιρετιστήρια παράσταση, ποὺ ἔδωσε ἡ Κυβέλη στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἔφερε ὁλάκερη τὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ χαρὰ τῆς βραδυᾶς ἐκείνης, ποὺ τὴ χρωστῶ στὸν ὑψηλό μου θαυμαστή. Τὸ θέατρο ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτο ἀπὸ τὴν ἀνώτερη ἀθηναϊκὴ κοινωνία ποὺ ἀκολουθεῖ πάντα τὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια. Καθόμουν μὲ τοὺς δικούς μου σ' ἕνα θεωρεῖο ψηλά. Παρακολουθοῦσα τὴ συγκίνηση τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου κόσμου, ποὺ μεγάλωνε ἀπὸ πράξη σὲ πράξη Καὶ στὸ τέλος εἶδα, στὸ διπλανό μου θεωρεῖο, τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ νὰ κλαίῃ σὰν παιδί, καὶ κάτω, στὸ κατάμεστο βασιλικὸ θεωρεῖο, τὸν βασιλιὰ Γεώργιο Α' ὄρθιο, νὰ καταχειροκροτῇ...

Ἀπὸ τὸ χρόνο ἐκεῖνο, μὲ τὸν πρίγκηπα Νικόλαο ἤμαστε φίλοι. Τοῦ ἔστελνα τὰ βιβλία μου μοῦ ἔστελνε τὰ δικά του, ἀλλάζαμε γράμματα γιὰ φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ζητήματα, ἐρχόταν ταχτικὰ στὶς πρεμιέρες μου, καὶ συχνὰ πήγαινα στὸ παλάτι του, πότε γιατ' εἶχα κάτι νὰ τοῦ πῶ καὶ τοῦ ζητοῦσα ἀκρόαση, πότε γιατὶ εἶχε κάτι νὰ μοῦ πῇ καὶ μὲ καλοῦσε ἐκεῖνος. Μιὰ φορά, στὸ γραφεῖο του, μοῦ διάβασε κι' ὁλάκερο θεατρικό του ἔργο μ' ἑπτανησιακὴ ὑπόθεση, γιὰ νὰ τοῦ διορθώσω τὸ διάλογο, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶναι σὲ ἰδίωμα. Αὐτά, ἐννοεῖται, γίνουνταν στὰ καλὰ χρόνια. Ἔπειτα ἦρθαν τὰ δίσεχτα. Ὁ φιλόμουσος καὶ φιλότεχνος πρίγκηπας δὲν ἦταν πιὰ κοντά μας. Ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν ἀποχαιρέτησα, πέρασαν δεκαπέντε ὁλάκερα χρόνια ὡς νὰ τὸν ξαναΐδῶ. Ἦταν πάλι ἕνα βράδυ στὸ θέατρο, τὸν περασμένο Ὀκτώβρη πού, περαστικὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἦρθε στῆς Κοτοπούλη νὰ ἰδῇ τὴ «Στέλλα Βιολάντη». Σ' ἕνα διάλειμμα, στὸ καμαρίνι τῆς πρωταγωνίστριας, μιλήσαμε πολὺ καὶ θυμηθήκαμε πολλά. Τὴν ἄλλη μέρα—δεχόταν στὸ σπίτι τοῦ κ. Μεταξᾶ—πῆγα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Μὲ δέχτηκε χαρούμενος, ἔπειτα μελαγχόλησε.

—Ἔχασα, μοῦ εἶπε, δεκαπέντε χρόνια ἀπ' τὴ ζωή μου. Ποῦ θὰ τὰ ξαναβρῶ; Εἶμαι τώρα ἑξηνταπέντε χρονῶν...

—Ἔσεῖς τὸ λέτε αὐτό, Ὑψηλότατε; τοῦ εἶπα. Ἐγὼ εἶμαι ἑβδομήντα, καὶ πάλι μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω μπροστά μου καιρὸ γιὰ νὰ κάμω πολλά.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Γιατὶ ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε τὴ ζωή σας...

Σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ. Καὶ τὸν ἐρώτησα πότε θὰ εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ξαναΐδοῦμε.

— Θὰ ξαναρθῶ γρήγορα, μοῦ ἀποκρίθηκε, γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου· καὶ τότε θὰ μείνω περισσότερο.

Ξανάρθε—κι' ἔμεινε γιὰ πάντα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΙΑ'

Ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες κι' ὁ Πηδηχτούλης δὲν παρουσιαζόταν, αὐτὸ φαινόταν στὸν Τοτὸ πιὸ πιθανό. «Πάει, ἔλεγε, μοῦ τὸν ἐσκότωσαν!».

Κι' ἔκλαιγε τὸν ἀγαπημένο του λαγὸ σὰ νεκρό.

Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρό, ἔπαψε πιὰ νὰ τὸν συλλογιέται καὶ νὰ κλαίῃ. Ξέχασε τὸ χαμό του, ὅπως ξεχνᾷ κανένας καὶ πολὺ μεγαλύτερα δυστυχήματα.

Ἔτσι πέρασε ὅλο ἐκεῖνο τὸ φθινόπωρο, πέρασε κι' ὁ χειμώνας, ξανάρθε ἡ ἄνοιξη, τὸ καλοκαίρι, ἔκλεισε τὸ σχολεῖο, κι' ὁ Τοτὸς πῆγε πάλι νὰ περάσῃ τὶς διακοπὲς στὴν ἐξοχή, στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιᾶς. Τί εὐτυχία!

Ἦταν τώρα ἕνα χρόνο πιὸ μεγάλος. Εἶχε δυναμώσει, εἶχε ψηλώσει, καὶ μποροῦσε νὰ περπατῇ πολλὲς ὧρες χωρὶς νὰ κουράζεται. Γύριζε ἀπ' τὸ

πρωΐ ὥς τὸ βράδυ στὰ δροσόλουστα λειβάδια, στοὺς δρομάκους ποὺ εἶχαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κάθε λογῆς ἀγριολούλουδα, κιὶ στὰ ὑψώματα ποὺ ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ χαμόδεντρα πυκνά. Μιὰ μέρα μπῆκε καὶ στὸ δάσος. Ναί, στὸ δάσος, ὁ Τοτὸς χωρὶς τὸν παππού, Ὁ Τοτὸς ὁλομόναχος !

Μὰ περήφανος ἴσα-ἴσα γιατ' ἦταν μονάχος, περπάτησε πολλὴν ὥρα στοὺς ὡραίους στριφτοὺς δρομάκους, κάτω ἀπ' τὰ πανύψηλα δέντρα. Τί ὄμορφα ποὺ ἦταν !

Ἔπρεπε τώρα νὰ γυρίσῃ. Δὲν εἶχε προχωρήσει καὶ τόσο πολύ. Εὔκολα θὰ ἔβρισκε τὸ χωριὸ καὶ τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ γλυκάθηκε, ἔξακολούθησε νὰ προχωρῇ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, κι' ἐπιτέλους ἐχάθηκε.

Ἐχάθηκε, μὰ καὶ δὲν τὰ ἔχασε ἀμέσως. Ἦταν γενναῖος ὁ Τοτός. Καὶ προσπάθησε γενναῖα νὰ βρῇ τὸ δρόμο καὶ νὰ γυρίσῃ. Ἦταν μάλιστα περασμένο μεσημέρι κι' εἶχε μιὰ πεῖνα !

Δυστυχῶς δὲν τὰ κατάφερνε. Ἀντὶ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ δάσος, χωνόταν βαθύτερα. Ἄρχισε νὰ φοβᾶται μέσα στὴν πράσινη ἐκείνη ἐρημιά, καὶ νὰ ἀπελπίζεται. Ἄχ, ποιὸς θὰ τοῦ ἔδειχνε τὸ δρόμο ;

Ἀλλὰ νά, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ, ποιὸ δρομάκο νὰ πάρῃ, ἄξαφνα αἰσθάνεται πίσω του κ ά π ο ι ο ν νὰ τὸν χτυπᾷ ἐλαφρὰ στὸ πόδι. Γυρίζει καὶ τί νὰ ἰδῇ ; Τὸν Πηδηχτούλη !

(Ἀκολουθεῖ) ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ βογγητὰ σταμάτησαν καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἐξαφανίστηκαν καὶ οἱ πόνοι.

Μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν εἶπε ὁ Τόμ :

—Ἀλήθεια μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν σηψαιμία, θεία Πόλλυ, καὶ μὲ πονοῦσε σὰν ἀληθινὴ σηψαιμία, μὰ τόσο ὥστε μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω ὁλότελα τὸ δόντι μου.

— Τὸ δόντι σου ; Τί ἔχει τὸ δόντι σου ;

— Κουνιέται καὶ μοῦ πονεῖ φρικτά.

— Καλὰ καλὰ μὴν ξαναρχίζεις πάλι τὰ βογγητά. Ναί, κουνιέται στ' ἀλήθεια μὰ δὲν θὰ πεθάνῃς ἀπ' αὐτό. Μαίρη, φέρε μου μιὰ μεταξωτὴ κλωστὴ καὶ ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο ἀπὸ τὴν κουζίνα.

—Ὄχι, θεῖτσα, σὲ παρακαλῶ, ἄρχισε νὰ παρακαλῇ ὁ Τόμ, μὴ μοῦ τὸ βγάζῃς, δὲν μὲ πονεῖ πιὰ καθόλου, οὔτε νοιώθω πιὰ τίποτε. Σὲ παρακαλῶ, θεία μου, καὶ δὲν θέλω πιὰ νὰ μείνω στὸ σπίτι.

— Δὲν θέλεις πιὰ νὰ μείνῃς στὸ σπίτι; Δηλαδὴ ἤθελες νὰ τὸ σκάσῃς ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ νὰ πᾶς νὰ ψαρέψῃς, ἔ; Ἄχ, Τόμ, τί θὰ κάνω μαζί σου; Ἐγὼ σοῦ δείχνω τόση ἀγάπη κι' ἐσὺ δὲν κοιτᾶς τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς νὰ λυπήσῃς τὴν καρδιά τῆς γριᾶς θείας σου μὲ τὶς ἀταξίες σου ὅλες αὐτές.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἦσαν ἕτοιμα. Ἡ θεία Πόλλυ ἔκανε μιὰ θηλειὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄκρες τῆς μεταξωτῆς κλωστῆς καὶ τὴν ἐπέρασε στὸ δόντι τοῦ Τόμ, ὕστερα ἔδεσε τὴν ἄλλη ἄκρη στὸ σίδερο τοῦ κρεββατιοῦ, Πῆρε ἔπειτα τὴ μασσιὰ μὲ τὸ ἀναμμένο κάρβουνο καὶ τὸ ἔφερε ξαφνικὰ σχεδὸν μὲς στὸ πρόσωπο τοῦ Τόμ. Τὴν ἄλλη στιγμὴ τὸ δόντι κουνιόταν κρεμμασμένο ἀπὸ τὸ σίδερο τοῦ κρεββατιοῦ.

Ὡστόσο κάθε δοκιμασία ἔχει καὶ τὴν ἀνταμοιβή της. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα πῆγε ὁ Τόμ στὸ σχολεῖο, ἔκανε ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ζηλέψουν μὲ τὴν καρδιά τους, γιατὶ χάρις στὸ κενὸ ποὺ εἶχε τώρα στὴν ἐπάνω ὀδοντοστοιχία του μποροῦσε νὰ φτύνῃ τὸ σάλιο του μὲ ἐντελῶς καινούργιο καὶ ἀξιοθαύμαστο τρόπο.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα σωρὸ παιδιὰ τὸν εἶχαν περικυκλώσει, θαυμάζοντας μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸ νέο αὐτὸ θέαμα καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ εἶχε κόψει τὸ δάχτυλό του καὶ συγκέντρωνε πρὶν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸ σέβας ὅλων τῶν ἄλλων, βρέθηκε ἔξαφνα χωρὶς οὔτε ἕναν ὀπαδό, γυμνὸς ἀπὸ κάθε δόξα.

Αὐτὸ βέβαια τοῦ κακοφάνηκε ἐξαιρετικὰ καὶ εἶπε μὲ περιφρόνηση πὼς δὲν τὸ ἔβρισκε διὰ καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ φτύνῃ κανεὶς σὰν τὸν Τόμ Σῶγερ, ἕνα ἄλλο παιδὶ ἔμως τοῦ εἶπε πὼς κάνει σὰν τὴν ἀλεποῦ μὲ τὰ σταφύλια καὶ πῆρε τὰ βρεμμένα του κι' ἔφυγε σὰν ξεπεσμένος ἥρωας

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Τόμ συνάντησε τὸν νεαρὸ παρία τοῦ χωριοῦ; τὸν Χώκλμπερρου Φίνν, γιὸ τοῦ πρώτου μπεκρῆ τοῦ τόπου.

Τὸν Χώκλμπερρου Φίνν τὸν μισοῦσαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ τὸν φοβόνταν ὅλες οἱ μητέρες τοῦ χωριοῦ γιατὶ ἦταν τεμπέλης καὶ μόρτης καὶ οἱ τρόποι του ἦσαν ὅ,τι φρικτότερο μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς καὶ γιατί, γιὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς λόγο, ὅλα τὰ παιδιὰ τὸν ἐθαύμαζαν καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἦσαν σὰν κι' αὐτὸν καὶ ἐπιζηταῦσαν τὴν παρέα του, μόλο ποὺ τοὺς τὸ εἶχαν ἀπαγορεύσει αὐστηρὰ οἱ γονεῖς τους.

Ὁ Τὸμ σ' αὐτὸ ἦταν ὅμοιος μὲ ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, ὅτι ζήλευε τὸν Χώκλμπερρου γιὰ τὴ μοναδική του θέση καὶ ὅτι εἶχε λάβει αὐστηρὲς διαταγὲς νὰ μὴν παίζῃ μαζί του. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος ἔπαιζε μαζί του κάθε φορὰ ποὺ ἔβρισκε τὴν περίσταση.

Ὁ Χώκλμπερρου φοροῦσε πάντοτε ἀποφόρια ἀπὸ μεγάλους ποὺ ἔπεφταν σὲ κουρέλια ἀπὸ πάνω του. Τὸ καπέλλο του ἦταν ἐρείπιο καὶ ὁ γύρος του κρεμόταν σὰν πλατὺ μισοφέγγαρο. Τὸ σακκάκι του, ὅταν δηλαδὴ φοροῦσε σακκάκι, τοῦ ἔφτανε ὥς τὶς φτέρνες. Τὸ παντελόνι του ἦταν κρεμασμένο μόνον ἀπὸ μιὰ τιράντα, κι' ἦταν τόσο φαρδὺ ποὺ χωροῦσε ἄλλους τρεῖς σὰν κι' αὐτὸν καὶ τὰ ξεσκισμένα ἄκρα τους ὅταν δὲν τὰ ἐδίπλωνε δυὸ καὶ τρεῖς φορές, σέρνονταν στὴ λάσπη.

Ὁ Χώκλμπερρου ἦταν ἐλεύθερος νὰ πάῃ ὅπου ἤθελε, σύμφωνα μὲ τὸ κέφι του. Ὅταν ἦταν καλοκαιρία κοιμόταν στὶς ἐξώπορτες τῶν σπιτιῶν καὶ ὅταν ἔβρεχε τρύπωνε μέσα σὲ ἀδειανὲς καλύβες. Δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο, δὲν εἶχε κανένα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, οὔτε ὑπάκουε σὲ κανένα. Μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ κολυμπήσῃ καὶ νὰ ψαρέψῃ ὅποτε καὶ ὅπου ἤθελε καὶ ἔμενε ὅσο τοῦ ἔκανε κέφι. Μποροῦσε νὰ μένῃ ἀργὰ τὸ βράδυ ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ νύσταζε χωρὶς νὰ τοῦ πῇ ποτὲ κανεὶς: «Εἶναι ὥρα γιὰ ὕπνο». Ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἐγκαινίαζε τὴν ξυπολησιὰ τὴν ἄνοιξη καὶ ὁ τελευταῖος ποὺ ἔβαζε παπούτσια τὸ φθινόπωρο. Ποτέ του δὲν πλενόταν, οὔτε ἄλλαζε καθαρὰ ἀσπρόρρουχα. Κι' ἂν πῆτε καὶ γιὰ τὸ λεξιλόγιό του, αὐτὸ ἦταν ἄφθαστο.

Μὲ δυὸ λόγια αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶχε ὅσα κάνουν τὴ ζωὴ ὡραία. Κάθε περιωρισμένο καὶ καθὼς πρέπει παιδὶ τοῦ χωριοῦ αὐτὴ τὴν πεποίθηση εἶχε σχηματίσει.

Ὁ Τὸμ χαιρέτησε τὸν ἀξιοζήλευτο παρία :

— Γειά σου, Χώκλμπερρου !

— Γειά σου, καὶ σένα. Γιὰ ἰδές, πῶς σοῦ φαίνεται τοῦτο ;

— Τί εἶναι αὐτό ;

— Ψόφιος γάτος !

— Γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ, Χώκ ! Καλὲ αὐτὸς εἶναι κοκκαλωμένος. Καὶ ποῦ τὸν πέτυχες ;

— Τὸν ἀγόρασα ἀπὸ ἕνα παιδί.

— Καὶ τί τοῦδωσες :

— Τοῦδωσα ἕνα γαλάζιο δελτίο καὶ μιὰ φούσκα ποὺ τὴν ἔφερα ἀπὸ τὰ Σφαγεῖα.

— Καὶ τὸ δελτίο ποῦ τὸ βρῆκες ;

— Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ τὸν Μπὲν Ρότζερς ἐδῶ καὶ δυὸ ἑβδομάδες γιὰ ἕνα ἀγκίστρι.

— Καὶ γιὰ πές μου, Χώκ, γιατὶ κάνει ὁ ψόφιος γάτος ;

— Τί θὰ πῇ γιατὶ κάνει; Γιατρεύει τὶς μυρμηγκιές.

— Μωρ' τί μοῦ λές; Ἐγὼ ξέρω κάτι ἄλλο ποὺ εἶναι καλύτερο.

—Ἀλήθεια ; Τί ;

— Νά, τὸ νερὸ τῆς ὄσκας.

— Τὸ νερὸ τῆς ὄσκας ; Δὲν δίνω μιὰ πεντάρα γιὰ τὸ νερὸ τῆς ὄσκας.

— Μπᾶ, σωστὰ τὸ λές ; Καὶ τὸ δοκίμασες ποτέ σου ;

— Ὄχι ἐγώ, ὁ Μπόμπ Τάννερ τὸ δοκίμασε.

— Καὶ σέγα ποιὸς σοῦ τόπε.

— Νά, ὁ Μπόμπ τὸ εἶπε στὸν Τζὲφ Θάτσερ καὶ ὁ Τζὲφ τόπε τοῦ Τζώννυ Μπαῖκερ κι' ὁ Τζώννυ τόπε τοῦ Τζίμ Χώλλις κι' ὁ Τζίμ τόπε τοῦ Μπὲν Ρότζερς κι' ὁ Μπὲν τὸ εἶπε σ' ἕνα μαῦρο κι' ὁ μαῦρος μοῦ τὸ εἶπε ἐμένα.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Ὅλοι ψέμματα λένε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο τοὐλάχιστο, τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ξέρω. Μὰ δὲν γνώρισα ποτέ μου μαῦρο ποὺ νὰ μὴ λέγῃ ψέμματα. Κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη. Καὶ γιὰ πές μου τώρα, Τόμ, πῶς τόκανε ὁ Μπόμπ Τάννερ ;

— Νά, ἐπῆγε καὶ βούτηξε τὸ χέρι του σὲ μιὰ κουφάλα ὅπου ἦταν μαζεμμένο βρόχινο νερό.

—Ἡμέρα πῆγε ;

—Βέβαια.

—Καὶ εἶχε τὸ μοῦτρο γυρισμένο κατὰ τὴν κουφάλα ;

—Ἔμ, ἔτσι νομίζω τοὐλάχιστον.

—Ἔλεγε τίποτε.

—Δὲν φαντάζομαι νἄλεγε τίποτε, ξέρω γώ ;

— Χά, χά! Ἀκοῦς νὰ θέλῃ νὰ γιατρέψῃ τὶς μυρμηγκιὲς μὲ νερὸ τῆς ὄσκας μ' ἕναν τόσο κουτὸ καὶ ἀνόητο τρόπο. Δὲν τὸκανε καθόλου καλά, ἄκου ποὺ σοῦ λέω ἐγώ. Νὰ λοιπὸν νὰ μάθῃς πῶς γίνεται : Πᾶς μονάχος σου μὲς στὸ δάσος ὅπου ξέρεις πὼς εἶναι ἕνα κούτσουρο ἀπὸ ὄσκα ποὺ ἔχει στὴν κουφάλα του νερὸ καὶ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς γυρίζεις τὴ ράχη στὸ κούτσουρο κι' ἀπλώνεις τὸ χέρι σου πρὸς τὸ μέρος του καὶ λές :

Κριθαροκαλάμποκο, κριθαροκαλάμποκο
γιὰ τὶς κότες πίτουρα,
ὀσκόνερο, ὀσκόνερο πάρε μου τὶς μυρμηγκιές.

Κι' ὕστερα κάνε γρήγορα ἑφτὰ βήματα δίχως νὰ σηκώσῃς τὰ μάτια σου κι' ὕστερα φέρε τρεῖς βόλτες γύρω ἀπ' τὴν κουφάλα κι' ὕστερα τράβα σπίτι δίχως νὰ μιλήσῃς κανενός. Γιατὶ ἂν μιλήσῃς χαλοῦν τὰ μάγια.

—Ἀ μάλιστα, ἔτσι τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγὼ πῶς μπορεῖ νὰ πετύχῃ. Μὰ δὲν τόκανε ἔτσι ὁ Μπόμπ Τάνερ.

—Ἄμ' ἂν τὸ εἶχε κάνει δὲν θὰ ἦταν γεμάτος μυρμηγκιές. Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις, ἐγιάτρεψα χιλιάδες μυρμηγκιὲς μὲ τὸ ὀσκόνερο γιατὶ μ' ἀρέσει νὰ τσακώνω βατράχους καὶ γεμίζουν τὰ χέρια μου. Καμμιὰ φορὰ τὶς γιατρεύω καὶ μὲ τὸ φασούλι.

—Ἀ ναί, καὶ τὸ φασούλι καλὸ εἶναι. Κι' ἐγὼ τὸ ἔχω δοκιμάσει,

—Ἀλήθεια ; Καὶ πῶς τὸ κάνεις ;

— Νά, παίρνω τὸ φασούλι, τὸ κόβω στὰ δύο, ὕστερα ξύνω τὴ μυρμηγκιὰ ὥσπου νὰ ματώσῃ, ἀφήνω νὰ στάξῃ λίγο αἷμα ἐπάνω στὸ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ φασούλι κι' ὕστερα θάβω τὰ φασούλι σ' ἕνα σταυροδρόμι τὰ μεσάνυχτα στὴ γέμιση τοῦ φεγγαριοῦ. Τὸ ἄλλο κομμάτι πάλι τὸ καίω. Τὸ κομμάτι, καταλαβαίνεις, ποὺ ἔχει τὸ αἷμα ὅλο τραβάει-τραβάει ζητώντας νὰ φέρῃ κοντά του τὸ ἄλλο κομμάτι καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ τραβάει καὶ τὸ αἷμα τὶς μυρμηγκιὲς καὶ σὲ λίγο ξεγλυτώσες.

—Ναί, ἔτσι σωστά, Χώκ, ἔτσι τὸ κάνω κι' ἐγὼ ποὺ μοῦ τὸ εἶπε ὁ Τζὸ Χάρπερ κι' αὐτός, ξέρεις, ἔχει πάει ὥς τὸ Κρόνβιλ, κι' ἔχει γυρίσει ὅλα τὰ μέρη. Μά, γιὰ πές μου, πῶς τὶς γιατρεύεις μὲ τοὺς ψόφιους γάτους ;

—Ἄ, δὲν εἶναι δύσκολο. Παίρνεις τὸν γάτο καὶ πᾶς στὰ μεσάνυχτα στὸ νεκροταφεῖο στὸν τάφο κανενὸς κακούργου. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ χτυποῦν μεσάνυχτα θὰ ἔρθῃ ἕνας διάβολος νὰ πάρῃ τὸν πεθαμμένο. Καμμιὰ φορὰ ἔρχονται καὶ δυὸ καὶ τρεῖς ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς δῇς μόνο ἀκοῦς σὰν νὰ φυσᾷ ἄνεμος ἢ ἀκοῦς καὶ τὶς κουβέντες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

— Τί εἶναι αὐτό ; — Ψόφιος γάτος !
(Σελ. 105, στ. γ')

ΓΑΛΗΝΗ

Αὐτὴ τὴ Νύχτα ἀπόψε τὴ γαλήνη
Τὴ βλέπω ἐδῶ κοντά μου σὰ μιὰ φίλη
Νὰ μοῦ φιλῇ τὰ μάτια καὶ τὰ χείλη
Μὲ πόση ἀβρότητα καὶ καλοσύνη ! . .

Κι' ἐγὼ ἕνα χελιδόνι πληγωμένο
Μονάχο καὶ χαμένο μέσ' στὸ βράδυ
Σὰν βάλσαμο τὸ νοιώθω αὐτὸ τὸ χάδι
Ἀπὸ ἕνα χέρι εὐσπλαχνικὸ σταλμένο...

Ὅλα θαμπά... στὰ βάθη ἑνὸς ὀνείρου
Τὰ ρόδινα γαλάζια οὐρανοπλάτια
Παιδὶ ποὺ φτιάχνει χάρτινα παλάτια
Γελᾷ ἡ ψυχή μου στὴ χαρά τ' Ἀπείρου.

Καὶ λέω, νάτανε νἄχα χίλια χέρια
Ὅλους τοὺς πονεμένους νὰ χαϊδέψω
Γλυκὸ πιοτὸ τὴν Εὐτυχία νὰ κλέψω
Νὰ τοὺς τὴ δώσω νὰ τὴ πιοῦν ἀκέρια!..

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΚΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μ' ΑΡΕΣΟΥΝ

Μ' ἀρέσουνε τὰ μακρυνὰ ταξείδια,
Τῆς θάλασσας ὁ πάλευκος ἀφρός
Τὸ χάδεμα τοῦ μπάτη ποὺ φυσάει
Καὶ τρέχει κι' ὅλο παίζει ἀλαφρός.

Μ' ἀρέσουνε τὰ ρόδα τἀνθισμένα
Καὶ τὸ νερὰ ποὺ τρέχει στὴν πηγή,
Μ' ἀρέσουνε τὰ στάχια μεστωμένα
Σὰν γέρνουν τὸ κεφάλι τους στὴ γῆ.

Μ' ἀρέσει καὶ ἡ ὄμορφη σελήνη
Σὰν τὶς χλωμὲς ἀχτίδες της σκορπᾶ,
Μ' ἀρέσει καὶ νἀκούω κἄποιους ἦχους
Ποὺ κάνουν τὴν καρδιά μου νὰ σκιρτᾶ.

Λευκὴ Καμέλια [Β]

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ νησί μου στὶς 6 μὲ τὴν ἀνοικτόκαρδη παρέα.

Ἡ βραδυὰ ἂν καὶ γενναριάτικη, ἀρκετὰ εὐχάριστη καὶ φεγγαρόλουστη.

Πάνω στὴ γέφυρα ἄλη ἡ παρέα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ δεύτερο πλοίαρχο ἀποθαυμάζουμε τὰ δισορφα ἀκρογιάλια τοῦ νησιοῦ μας ποὺ ἕνα-ἕνα χανόταν ἀπ' τὰ μάτια μας, καὶ τὴ γαληνεμένη θάλασσα ποὺ δὲν εἶχε ἐπάνω της καμιὰ ζαρωματιά.

Ὅταν πιὰ ξανοιχτήκαμε στὸ πέλαγος, κατεβήκαμε κάτω κι' ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε γιὰ διάφορα.

Πιὸ πολὺ ὅμως γιὰ τὴ Διάπλαση.

Ἔτυχε νὰ βρεθοῦμε ἀρκετὰ Διαπλασόπουλο.

Ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπρός μας ἕνας φτωχὸς καὶ μᾶς φέρνει νὰ γράψουμε σ' ἕνα λαχεῖο γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόλα, ποὺ κρατοῦσε.

Ἦταν ἔργα ἑνὸς φυλακισμένου.

—Ὤχ, λέγω. Ἐγὼ δὲν κέρδισα ποτέ μου τίποτα στὴν ἐφηβεία καὶ δὲν μ' ἀρέσουν τὰ λαχεῖα. Ἂς δοκιμάσω ὁστόσο τὴν τύχη μου κοὶ στὴ θάλασσα, ἀφοῦ πιόλας πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιο Νικόλα, τὸν προστάτη τῶν θαλασσινῶν.

Μοῦ γεννήθηκε μιὰ λαχτάρα νὰ τὸν κέρδιζα ἐγώ, καὶ γυρίζοντας στὴν ξαδέλφη μου εἶπα :

— Γράψε με κι' ἐμένα σ' ἕναν ἀριθμό.

Δεν εἶχε περάσει μισὴ ὥρα κι' ἐνῶ συζητούσαμε ἂν ὑπάρχουν τυχεροί καὶ ἄτυχοι, βλέπω νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν παρέα μας ἕνα μικρὸ καὶ νὰ ρωτάει ποὺ εἶναι ἡ δεσποινίς . . . ποὺ κέρδισε τὸν ἅγιο Νικόλα.

Τρέξαμε ὅλοι μαζὶ ἀμέσος στὸ κατάστρωμα.

Ἐγὼ πηδώντας ἀπ' τὴ χαρά μου τὸν ἅρπαξα μὲ συγκίνηση βαθειὰ στὰ χέρια μου.

Μὲ συγχαρήκανε τότε ὅλοι ἐπειδὴ ἤμουν ἡ πιὸ τυχερὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες.

Κι' ὁ φτωχός, ποὺ τοῦ ἔδωσα ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα, μοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὰ χείλη δυὸ λόγια, ποὺ θὰ μοῦ μείνουν γιὰ πάντα ἀξέχαστα.

— Σοῦ εὔχομαι ὁ ἅγιος Νικόλας νἀναι βοήθειά σου πάντα, καὶ νὰ κερδίζῃς σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸν Ἅγιο Νικόλα μου συντροφιά, πῆγα στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ μεγάλο καμάρι τὸν παρουσίαζα στοὺς δικούς μου.

Ἡ παρέα μας μὲ χειροκροτοῦσε καὶ μοῦλεγε.

—Ἂν ἔχεις τύχη διάβαινε καὶ ριζικὸ περπάτει.

Θἄχῃ ἄραγε καὶ συνέχεια ; Θὰ μοῦ χαμογελᾶ πάντα ἡ τύχη ;

Γκλόρια [Β]

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΑΔΕΣ

Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς ὡραῖες ἡλιόλουστες μέρες τοῦ χειμῶνα. Ὅλα ἦταν χαρούμενα, ὅλα γελαστά. Μεσικὰ παιδάκια, ζωηρὰ καὶ χαρούμενα παίζανε στὴν αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ.

Σὲ μιὰ ταράτσα ἕνας γέρος ἀπελάμβανε τὴ ζεστασιὰ τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔδινε δύναμη καὶ ζωὴ στὸ γέρικο του σῶμα.

Σ' ἕνα μπαλκόνι ἕνα παιδάκι διάβαζε κάποιο βιβλίο, πάρα-πέρα κάποιος διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του.

Στὸ δρόμο μιὰ παρέα ἀπὸ μικρὰ ζωηρὰ παιδάκια τρέχανε καὶ φωνάζανε χαρούμενα.

Ἦταν τόσο εὐχαριστημένα ποὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπ' τὴν κλεισούρα τοῦ σπιτιοῦ.

Σ' ἕνα παράθυρο μιὰ γάτα, ξαπλωμένη τεμπέλικα, μὲ τὰ μάτια μισόκλεισα ρουθούνιζε εὐχαριστημένη, ἀπολαμβάνοντας τὴ θαλπωρὴ τοῦ ἥλιου.

Μιὰ νοικοκυρά, ἄπλωνε σὲ μιὰ ταράτσα τὰ ροῦχα της.

Ὅλα φαινόντουσαν ὅτι θέλανε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὴν προσωρινὴ δυστυχῶς, καλοκαιριά, νὰ χαροῦν αὐτὴ τὴν ὡραία μέρα.

Πῶς ἔμοιαζε ἀλήθεια ἡ μέρα αὐτὴ μὲ τὴν εὐτυχία ! Ὅπως ἡ εὐτυχία ἔτσι κι' αὐτὴ ἦταν κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ προσωρινό. Ἔρχεται γιὰ λίγο κι' ὕστερα ξαφνικὰ φεύγει.

Ὅλη θελήσανε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὴν χειμωνιάτικη αὐτὴ λιακάδα. Ὅλοι φαινόντουσαν χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι χωρὶς νὰ τοὺς νοιάζῃ ἂν τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔχῃ καλὸ ἢ ἄσχημο καιρό. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου εἶναι φυσικό. Τὸ χειμῶνα τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ καιρὸς εἶναι ἄσχημος.

Πολλοὶ ὅμως δὲν χαίρονται τὴν εὐτυχία γιατὶ σκέπτονται ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲν θἆναι εὐτυχισμένοι. Αὐτοὶ πιὰ οἱ ἄνθρωποι νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν θέλουν νἆναι εὐτυχισμένοι. Ἐνῶ ἔρχεται καὶ σ' αὐτοὺς ἡ εὐτυχία, αὐτοὶ τὴν διώχνουν.

Εἶν' ἀλήθεια ὅτι παντοτεινὴ εὐτυχία δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει ὅμως προσωρινή, κι' ἂς ἐπωφελούμεθα κι' ἀπ' τὴν προσωρινή, αὐτὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [Β]

ΓΙΑ ΤΑ ΞΕΝΑ

Γιὰ τὰ ξένα ! γιὰ τὰ μαῦρα ξένα ξεκίνησε σήμερα ὁ γυὸς τῆς κυρὰ-Γιώργαινας.

Πόσα δάκρυα δὲν ἔχυσε ἡ δύστυχη μάνα !

Μ' ὅλα τὰ γεράματά της κατέβηκε σήμερα μαζὺ μὲ τὸ μονάκριβό της παιδὶ ὡς τὸ μῶλο.

Τὸ βαπόρι σήκωσε σὲ λίγο τὴν ἄγκυρά του καὶ ξεκινᾶ, ξεκινᾶ γιὰ τόπους μακρυνούς, πόσα μάτια δὲν τὸ κοιτοῦν αὐτὴ τὴν στιγμὴ μὲ εὐχαρίστησι γιατὶ θὰ πάῃ ἕνα μήνυμα στοὺς ξενητεμένους ἀπ' τὴν πατρίδα.

Ἡ κυρὰ-Γεώργαινα τὸ κοιτάζει ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ στρίβει ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ καὶ χάνεται.

Ἀργὰ-ἀργὰ παίρνει τώρα τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποὺ φέρνει πρὸς τ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ, πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶναι τὸ σπιτάκι της.

Θέλει ν' ἀγναντέψῃ κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ τὴ θάλασσα, ν' ἀντικρύσῃ τὸ πέλαγος καὶ νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ βαπόρι ποὺ τῆς πῆρε τὸ πιὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ποὺ εἶχε.

Μὲ τὸ χέρι μπρός στὸ μέτωπο κοιτᾷ τόση ὥρα τώρα στὸ μέρος ποὺ ἐξαφανίσθηκε καὶ τὸ πιὸ μικρὸ σημαδάκι τοῦ καπνοῦ ἀπ' τὸ βαπόρι.

Ὁ γυὸς της, τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀγάπησε σὰν κόρ. ὁ ἡ γρηούλα μετὰ ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ ἄνδρα της, ἡ τελευταία παρηγοριὰ καὶ τὸ τελευταῖο στήριγμα τῆς ζωῆς της ἔφυγε τώρα μακριὰ γιὰ νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ στὰ ξένα.

Στὰ ξένα, πότε ἴσως θὰ γυρίσῃ, θὰ προφθάσῃ νὰ τὸν ξαναδῇ ; κι' ἡ γρηούλα ρίχνοντας τὴν τελευταία της ματιὰ πρὸς τὴ θάλασσα μπαίνει στὸ σπιτάκι της γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸν πόνο της νὰ ξεσπάσῃ πιὸ ἐλεύθερα. . .

Ταυρομάχος [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων :

—Ὁ μπαμπᾶς μου στὸν πόλεμο ποὺ εἶχε πάει ἔχανε σὲ κάθε μάχη ἀπὸ ἕνα πόδι κι' ἀπὸ ἕνα χέρι.

— Καὶ σὲ πόσες μάχες ἔλαβε μέρος :

— Σὲ καμμιὰ σαρανταριά. Δὲν καλοθυμᾶμαι.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15 Φεβρουαρίου

ΤΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ Ζ' Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ, ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ προπερασμένο φυλλάδιο, μεταδόθηκαν κι' ἀπὸ τὸ Σταθμὸ τοῦ Μπάρι τὴν ἴδια ἡμέρα, θηλαδὴ τὸ προπερασμένο Σάββατο. Ὅσοι ἔχετε Ράδιο στὸ σπίτι θὰ τἀκούσατε πρὶν λάβετε τὸ φυλλάδιο. Καὶ θὰ συγχαρήκατε βέβαια τὴν *Ἴσιδα* γιὰ τὴν ὡραία της ἀπάντηση καὶ τὸ Α' Βραβεῖο.

Πολὺ μ' ἐλύπησε, *Ὀρσαιβία*, τὸ δυστύχημά σου. Ὁ καϊμένος ὁ μπαμπάς πόσο θὰ βκοκανίσθηκε μὲ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια ! Ἡ Ἐπιστήμη, δυστυχῶς, δὲν βρῆκε ὡς τώρα οὔτε τὸ μικρόβιό της οὔτε τὴ θεραπεία της. Ἀπ' ὅλες τὶς ἀρρώστειες ποὺ μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ καρκίνος κι' ἡ φθίσις ἀντέχουν ἀκόμα ἀθεράπευτες. Ὑπομονή, παιδί μου. Πῆγαν καλὰ οἱ διαγωνισμοί ;

Εὐχαριστῶ πολύ, παλιά μου *Σφίγξ*, γιὰ τὼρατο γράμμα ποὺ σ' ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃς ἡ θζετηρίδα μου. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ σὲ λέω ἀπὸ τώρα «παλιά μου» ; Μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖσες ἀκόμα νὰ παίρνῃς μέρος στὴ κίνηση καὶ νὰ μοῦ στέλνῃς κάπου-κάπου καὶ κανένα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Μὴν κοιτᾷς τὴν ἀδελφική σου φίλη *Γρίφο* — αὐτὴν ποὺ χρωστᾷς σὲ μένα : τώρα ἔχει ἄλλα καθήκοντα καὶ γι' αὐτὸ ἔπαψε νὰ μοῦ γράφῃ. Ὁ κ. Ξ. σὲ θυμᾶται πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη ποὺ τοῦ ἔκαμες καὶ σὲ χαιρετᾷ.

Ὡραῖο τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες, *Δοὺξ Ὀπλιγκαντώ*, μὲ τὴ συμπλήρωση ἑνὸς χρόνου ἀφότου ἔγινες συνδρομητής. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἐλπίζω νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν καρδιά σου ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀγάπη ποὺ αἰσθάνεσαι γιὰ μένα. Οἱ παραγγελίες σου ἔγιναν. Σοῦ εἶπα στὸ προηγούμενο γιατὶ δὲν ἐθημοσίευσα τὴ γερμανικὴ Μ. Ἀγγελία σου. Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἄλλες, καθὼς θὰ εἴδες, ἔκαμα μερικὲς μικρὲς ἀλλαγές. Καὶ καταλαβαίνεις γιὰ ποιὸ λόγο. . .

Σὲ συγχαίρω, *Γαρύφαλλο*, ποὺ ἔγραψες «θαυμάσια» στοὺς διαγωνισμοὺς κι' ἀποζημιώθηκες γιὰ τὸν κόπο τῆς μελέτης. Οἱ καιροὶ διορθώθηκαν κάπως καὶ μποροῦμε πιὰ νὰ ἐλπίζουμε πὼς τὰ χιόνια τῆς περασμένης ἑβδομάδας ἦταν τὰ τελευταία. Καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖς ὅταν μοῦ γράφῃς συχνά· ἀπεναντίας μοῦ κάνεις μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἔστειλα ὁ τετράδιο. . .

Μύρτα Φλώρη, πραγματικῶς ἄργησα νὰ ἐκτελέσω τὶς παραγγελίες τοῦ πρώτου σου γράμματος, ἂν καὶ τὸ ἔλαβα ἐγκαίρως—ὅπως καταλαβαίνεις κι' ἀπὸ τὴ δημοσίευση τοῦ κομματιοῦ — καὶ τοῦτο γιατὶ εἶχα πάρα πολλὲς παραγγελίες ἐκείνον τὸ μῆνα. Σ' εὐχαριστῶ λοιπόν, ἂν καὶ κάπως ἀργά, γιὰ τὸ διπλὸ ξεσπάθωμα. Οἱ νέες μου φίλες θὰ ἔλαβαν πιὰ τὰ φυλλάδια κι' ἐλπίζω νὰ εἶναι εὐχαριστημένες καὶ νὰ μοῦ γράφουν κι' οἱ ἴδιες. Εἶδα πόσο ἀπολαμβάνεις τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ποὺ διδάσκεσαι φέτος στὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι «χιλιάδες αἰώνων» ποὺ ἤμασαν· μόνο «χιλιάδες ἐτῶν». Αἰῶνες, ἀπὸ τὸν «χρυσὸ αἰώνα», ἔχουν περάσει μόλις εἰκοσιτέσσερις. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ *Στέφανος τῆς Δόξης* μοῦ γράφει ὅτι πραγματικῶς τὸ κομμάτι του ἐκεῖνο εἶναι «δεισκευὴ ἀπὸ τὸ γαλλικὸ τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς», ἀλλὰ ἐξέχασε νὰ τὸ σημειώσῃ στὸ χειρόγραφό του. Δὲν εἶναι δυσαρεστημένος, λέει, ἐναντίον τοῦ *Μ. Παναγοπούλου*, γιατὶ ἦταν χρέος του, ἀφοῦ ἤξερα τὸ πρωτότυπο κι' εἶδε δημοσιευμένη μιὰ διασκευὴ χωρὶς μνεία, νὰ τὸ καταγγείλῃ. Ἀλλὰ εὐχαριστεῖ καὶ μένα ποὺ δὲν τὸν θεώρησα ἱκανὸ νὰ στείλῃ ξένο ἔργο γιὰ δικό του, καὶ μάντεψα τὸ λάθος ποὺ εἶχε γίνει.

Πολὺ εὐχάριστο τὸ γράψιμό *Πριγκίπισσα Οὐγγέ*, καὶ μὴν ἀνησυχεῖς. Ἀφοῦ οἱ βαθμοί σου στἄλλα μαθήματα εἶναι τόσο καλοί, δὲν πειράζει ποὺ δὲν τὰ καταφέρνεις τόσο στὰ τουρκικά—φτάνει ποὺ καὶ σ' αὐτὰ εἶσαι προβιβάσιμη. Ἡ ἐξαδέλφη σου μπορεῖ νὰ μπῇ καὶ στὴν κίνηση.

Χαίρω, *Λευκὴ Καμέλια*, γιὰ τὴν ἀπόφαση ποὺ πῆρες, νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Γιὰ τὸ ποίημα ποὺ μὲ ρωτᾷς δὲν μπορῶ τώρα νὰ θυμηθῶ. Τὸ ἄλλο, ποὺ δημοσιεύθηκε μὲ [Γ], μπορεῖ νἀξίζε καὶ περισσότερο· ἀλλὰ γιὰ νὰ φθάσῃ κανένας στὰ μεγάλα, πρέπει νἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ μικρά. Πῶς κι' ἐσὺ ὅλο γράφεις κι' ὅλο σχίζεις ; Θὰ πῇ πὼς δὲν μένεις εὐχαριστημένη καὶ προσπαθεῖς πάντα νὰ κάμῃς κάτι ἀνώτερο.

Γαλανομμάτα, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ὡραῖα πέρασες τὶς γιορτές, ἀφοῦ σοῦ ἔπεσε καὶ τὸ «φλουράκι», κι' εὐχομαι τοῦ χρόνου ἀκόμα ὡραιότερα. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ.

Ροδοβαμμένη Αὐγούλα, αὐτό, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα—μὰ καὶ σὲ ποιόν δὲν ἀρέσουν ; Σοῦ ἔστειλα καὶ λυσόχαρτο, ἔχεις καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ στείλῃς τὶς λύσεις. Γιατὶ καὶ μετὰ τὴν προθεσμία ποὺ γράφει κάθε φυλάδιο, εἶναι δεκτὲς ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ.

Νανὰ Νάσλα, μπορεῖς νὰ μοῦ στεῖλῃς τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς σου, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα ἂν δὲν τὸ διαβάσω. Προπάντων πρέπει νὰ ἰδῶ ἂν κάνῃ πραγματικῶς γιὰ παιδιά, κι' ἂν εἶναι γραμμένο στὴ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζομαι. Μιὰ δυσκολία εἶναι κι' ἡ εἰκονογράφηση, γιατὶ μυθιστορήματα χωρὶς εἰκόνες δὲν δημοσιεύω. Ἀλλ' ἂν εἶναι πολὺ καλό—κι' ὄχι βέβαια ἁπλῶς «καλοτσικο»—θὰ μποροῦσα νἀναθέσω σὲ κανένα ζωγράφο νὰ κάμῃ ὅσες εἰκόνες χρειάζονται. Τὰ τετράδια θὰ μοῦ τὰ στέλνῃς «ὑπὸ ταινίαν» ὡς «χειρόγραφα», γιὰ νὰ πληρώσῃς λίγα ταχυδρομικά.

Ἔλαβα, *Σμαράγδα Γ. Γ.*, ἐξετέλεσα κι' εὐχαριστῶ. Πραγματικῶς, πολλοί μοῦ παραπονοῦνται πὼς δὲν ἀκοῦνε πιὰ ἀπὸ τὸ Σταθμὸ τοῦ Μπάρι διαπλασιακὲς μεταδόσεις. Ἀλλὰ ἐγὼ βέβαια δὲν εὐθύνομαι. Ὅσο ὁ Σταθμὸς δὲν μὲ εἰδοποιεῖ πὼς ἐκοκόπησαν, πρέπει νὰ δημοσιεύω τὴν εἰδοποίηση ποὺ ἔχουμε συμφωνήσει. Πέρσυ μοῦ ἔγραψε πὼς εἶχαν διακοπεῖ προσωρινῶς ἀπὸ κάποιο ἐμπόδιο καὶ ἐπρόκειτο νὰ ξαναρχίσουν. Ἄλλη εἴδηση ἀπὸ τότε δὲν ἔχω.

Ἡ *Φοίβη*, πρόεδρος τοῦ Διαπλασιακοῦ Συλλόγου «Νεανικὴ Δράσις», ἔστειλε πρώτη νὰ δηλώσῃ πὼς εὐχαρίστως λαβαίνει μέρος στὴν Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸ Ἄθρο στὸ Φαλήρο. Περμένω κι' ἄλλες δηλώσεις γιὰ νὰ καταρτίσω τὴν Ἐπιτροπή, κι' ἔπειτα θὰ καλέσω τὰ μέλη της σὲ συνεδρίασῃ, στὸ γραφεῖο μου, γιὰ νὰ ἐκλέξουν πρόεδρο, γραμματέα καὶ ταμία, καὶ νὰ συσκεφθοῦν διὰ τὰ περαιτέρω.

Στὴν ἐφημερίδα «*Καθημερινὴ*» τῆς περασμένης Δευτέρας (14 Φεβρουαρίου) δημοσιεύθηκε ὁλόκληρη ἡ ὁμιλία ποὺ ἔκαμε ὁ ἀγαπητός μας Τέλλος Ἄγρας στὴ γιορτὴ τῆς Ἑξηκονταετηρίδας μου. Εἶναι τόσο ὡραία, ὥστε ὅλοι πρέπει νὰ προμηθευθῆτε τὸ φύλλο ἐκεῖνο τῆς «Καθημερινῆς» καὶ νὰ τὴ διαβάσετε. Θερμότατο καὶ τιμητικώτατο πρόλογο στὴν ὁμιλία ἔγραψε ἡ διεύθυνση τῆς ἐφημερίδας, ποὺ τὴν εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Πολλὰ γράμματα ἐφύλαξα πάλι γιὰ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα. Ἂς μὴν ἀνησυχοῦν ὅσοι μοῦ ἔγραψαν· θὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : (Μὲ πολὺ σύντομη κριτικὴ γιατὶ ἔχουν πάλι μαζευτεῖ πλήθος): «Χριστούγεννα» τοῦ ***Ταυρομάχου***, πολὺ ρητορικό. — «Ἡ παγωμένη νύχτα» τοῦ ***Μελαχροινὸ Διαβολάκι***. Ἀπὸ τὰ συνειθισμένα δπερτραγικά. «Ἡ θύελλα» καὶ τὸ «Ὄνειρο» τοῦ ***Ρόμπερτ Ταίηλορ***. Ἀτεχνα, γλῶσσα σχολαστική.— «Γνῶμες» τοῦ ***Στέφεν***. Γλῶσσα ἀρχαΐζουσα.— «Γιὰ ἕνα ζευγάρι γυαλιά» τῆς ***Ἀνεμοζάλης***. Δείχνει ἐλλειψη σεβασμοῦ.—«Ὁ πληγωμένος» τῆς ***Πόλεως τῶν Ὀντίρων***, πολλὲς περιττολογίες.—«Τὸ κόκκινο τσεκούρι» τοῦ ***Ἄνθους τοῦ Μαΐου***. Στὰ πρωτότυπα ἔχεις πολὺ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπ' ὅ,τι στὶς μεταφράσεις. Γράφε ἀφελῆ παιδικὰ κομμάτια καὶ μὴν μεγαλοπιάνεσαι.—«Τὰ δῶρα τοῦ Ἀνανία» τοῦ ***Υδραιόπουλου***. Λίγα εἶναι πετυχημένα. Τὰ περισσότερα δὲν παρουσιάζουν μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἴσως νὰ δημιουργοῦσαν παρεξηγήσεις. — «Ἔχω ἕνα φίλο» τοῦ ***Καμπρών***. Ἔχει μόνον ἰδιωτικὸ ἐνδιαφέρον.— «Πρωτοχρονιάτικο» τῆς ***Κίτρινης Ἀράχνης***. Κι' αὐτὸ ἐπίσης, ὅπως εἶναι γραμμένο δὲν παρουσιάζει κανένα γενικὸ ἐνδιαφέρον. — «Τί σοῦ ἔχω κάμει ;» τοῦ *S O.S.* Πῶς ἡ θάλασσα φουρτούνιασε γιὰ χατήρι του. Πολὺ ἀφύσικα παρουσιασμένο τὸ θέμα. — «Τὸ σκλαβωμένο πουλί» τοῦ ***Βίλλυ Φρίτς***. Κοινότατο θέμα, ἀτεχνη διατύπωση. — «Ἕνα ποίημα» τῆς ***Εὐάννας***. Συγκινητικὸ τὸ θέμα ἀλλὰ ἄτεχνο στὴ φόρμα. —Ὁ σωρὸς εἶναι ἀκόμη ὀγκώδης. Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Κωνσταντῖνος Κρηνίτης, κ. (ΑΝ). Ξανθὴ Ὀρειβάτις, κ. (ΒΓ). Ἔλλη Τέϋλορ, κ.(ΕΑ). Λιμνοθαλασσίτης, ἁ.(Χ). Μέφιστος, ἁ. (ΘΖ). Γίνος Βούγας, ἁ. (!!). Σκνίπα, κ. (;). Ἀλογόμυγα, κ. (;). Κρῆτες, ἁ. (ΓΣ. ΒΒ). Λευκὴ Πεταλούδα, κ. (ΥΑ). Φαέθων, ἁ. (ΔΔ. Ἀτρόμητος Καβαλλάρης, ἁ. (ΓΠ). Ἐρυθρὸς Ἥρως, ἁ. (ΝΚ). Κόμης Μοντεχρῆστος, ἁ. (ΣΤ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ἔνδοξον Ἀναχίδα*** (ῶ, δὲν ἦταν λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς· ὁστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς προσπάθειες, ἀδιάφορο ἂν δὲν ἐτελεσφόρησαν·) ***Ὑβὲ Δ. Σιμχᾶ*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα·) ***Νεράϊδαν τοῦ Δάσους*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· χαιρετισμοὺς στὸ μπαμπᾶ καὶ τοὺς θείους, τοὺς παλιοὺς μου φίλους·) ***Μάγκαν τῆς Φιλοθέης*** (ῶ, τὸν θυμοῦμαι καλὰ τὸν ***Αἴλιο Ἀριστείδη*** μου· καὶ βέβαια θὰ μάγαπᾷς πολύ, ἀφοῦ ὁ πατέρας σου σοῦ μετέδωσε τὴν ἀγάπη του·) ***Δισκοβόλον*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση· ναί, νὰ πάρῃς κι' ἕναν Ὁδηγὸ· ταχυδρομικῶς στοιχίζει δρ. 7·) ***Παρὴ Ν. Παραθύρῃ*** (ὅλες σου οἱ παραγγελίες ἔγιναν· τώρα περιμένω τὸ φυσιδώνυμό σου γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω, καὶ νὰ εἶσαι πιὰ τέλεια *διαπλασοπούλα* καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση·) ***Μαράκι Γ.***

Ζησιμάτου (ἔλαβα τῆ συνδρομή σου κι' εὐχαριστῶ σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων') ***Ἀγνὴν Καρδιὰν*** (τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ οἱ διαγωνισμοὶ θὰ τελειώσαν πιὰ καὶ περιμένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα') ***Μάγκαν*** (σοῦ τὸ ἐνέκρινα καθὼς θὰ εἶδες· χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά') ***Συμπνητῆρι*** (κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἔγινες φέτος Διαπλασόπουλο· ναί, δὲν πειράζει ἂν δὲν θὰ μπορῇς τώρα νὰ μοῦ γράψῃς πολὺ τακτικά· «ἔχουμε καὶ καλοκαίρι») ***Ἰόνιον Πέλαγος*** (λυσόχαρτα ἔστειλα') ***Κατάσκοπον 33*** (νὶ ἔκαμε τὸ τυπογραφικὸ λάθος! πῆγες στὸ 3 ἀντὶ νὰ πᾷς στὸ 8') ***Φούλην*** (χαίρω πολὺ ποὺ θὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνησή· γιὰ τὸν 'Οδηγὸ θὰ μοῦ στεῖλῃς 7 δραχμές· μπορεῖς νὰ ἐσωκλείσῃς στὸ γράμμα σου ἴσης ἀξίας ἑλληνικὰ γραμματόσημα') ***Μικρὴν Βασίλισσαν, Βασίλισσαν Πεφερτίτι*** κτλ.κτλ.

Εἰς ὥσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 ***Φεβρουαρίου*** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου.

148. Λεξίγριφος

Μὲ τὸ πρῶτο συμπεραίνεις,
Τἄλλο γεωμετρικό,
Καὶ τὰ δυὸ μαζὶ τὰ δένεις,
Σὰ νὰ κάνῃς μαγικό,
Καὶ μᾶς δείχνεις ἐπαρχία
Στὴν ἰκποτικὴ Ἱσπανία.

Μύρτα Φλώρη

149. Συλλαβόγριφος

Σχῆμα νὰ κάμῃς τώρα, λύτη,
Κανονικὸ μὲ τὸ διαβήτη·
Μ'ἂν δυὸ στοιχεῖα του τἀλλάξῃς,
Τέρας μπροστά σου θὰ κοιτάξῃς,
Ποὺ ἡ ἀγριά του ὅμως θέα
Δὲν πτόησε τὸν Ὀδυσσέα.

Λόλο

150. Μεταγραμματισμὸς

Τοῦ χρόνου ἕνα δωδέκατο
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Τῶν Βαλκανίων γνωστότατο
Βουνὸ θὰ σχηματίσῃς.

Χιωτοπούλα

151. Μωσαϊκὸν

Λέσβος, Σαμοθράκη, Μῆλος,
Νάξος, Ἀμοργὸς καὶ Δῆλος.
Ἀπὸ ἕνα δίνουν γράμμα
Κι' ἔτσι γίνεται τὸ θάμμα
Ἄλλη μιὰ νὰ βγῇ ἀδελφή τους,
Ποὺ κρυβόταν μεταξύ τους.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

152. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Μυθολογικὸν Τέρας
* * * *
* * * * * * * = Ἀρχάγγελος
* * * *
* * * * * * * = Ὀστοῦν τοῦ κρανίου
* * * *
* * * * * * * = Εἶδος ἀστέρος.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀφανὴς Ἥρωας

153. Κρυπτογραφικὸν

1234567839 = Ἀρχ. ἀστρονόμος.
23639 = Βιβλίον.
36345227 = Φαγητόν.
438639 = Ἐπιδημία.
54189 = Συχνὰ διαψεύδεται.
65439 = Μουσικόν.
78639 = Ὄρος.
8745639 = Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.
9589639 = Καταστρεπτικόν.

Συριανὸς

154. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Χρηστίνα, Μαίρη, κοιτάξτε αὐτὸ τὸ μεγάλο βαπόρι.
— Ποῦ νὰ πηγαίνῃ;
— Δὲν ἀκούσατε; σᾶς τὸ εἶπα.

Καμπρὼν

155. Διπλῆ Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἱσπανίας· καὶ πάλιν, τὸ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐξωτικὸν καρπόν.

1, Εὐαγγελιστής· 2, Θεὸς τῶν Ρωμαίων· 3, Πόλις τῆς Ἰταλίας· 4, Βαλκανικὸν κράτος· 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας· 6, Γάλλος κλασσικὸς ποιητής.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

156. Φωνηεντόλιπον

πς-γρ τ-πλλ-χν-κ-τ-λγ

Ρωτιντὶν

157. Γρῖφος

```
      αρ          τε
  αρ      αρ  τε      τε
      Ε           Β           ν
  αρ      αρ  τε      τε
      αρ          τε
```

Παπί

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 49.

596. Ἄτλας-ἄλας.—597. Ἄλγος-Ἄργος.—598. Ὁ Μανταρῖνος, τὸ μανταρίνι.

599
Η
Ι Δ Η
Α Ρ Ι Ω Ν
Ξ Ε Ν Φ Ω Ν
Α Ν Τ Ω Ν Υ Μ Ι Α

600. ***Ξεσπαθώνετε, παιδιά.*** (Λαμβάνομεν ἑνωλλὰξ ἓν γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἓν ἀπὸ τὸ τέλος). — 601. ΚΑΝΤΙΟΣ (ἀντί, νάνος, Τάκιτος, Ἰκόνιον, οἰκία, σανίς). —602—606. Διὰ τοῦ Ψ. ***ὕψος, ψεῦμα, Ψαρά, ὄψις, ἔπαψ.*** —607. ΤΑ ΕΝ ΟΙΚΩ ΜΗ ΕΝ ΔΗΜΩ (ΤιΜολέων, Ἀλήθεια, Ἑλένη, ΝιΝευΐ, ΟιΔί-πούς, Ἴδη, ΚίΜων, ΩρΩπός). — 608. ***Φασούλι τὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι*** (φα σ'ου, Λητώ, φα σ'ου, λιγ' ἐμή, ζήτω σ' α, κουλή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—200]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, διαλεχτέ μου φίλε, χίλια εὐχαριστῶ. Ἀντεύχομαι: Ὁμοίως.

ΛΕΝΑ ΧΑΡΗ

[ΑΗ'—201]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, σὲ εὐχαριστῶ. Εἶσαι καλός, γι' αὐτὸ τὰ βλέπεις ὅλα ὡραῖα.

Εὐάννα

[ΑΗ'—202]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες καὶ ἰδιαίτερα μὲ Ζακυνθίους. Γράφτε: Δημήτριον Βλουσμᾶν, μαθητὴν Γυμνασίου, Μεσολόγγιον (διὰ Λιμ.).

Λιμνοθαλασσίτης

[ΑΗ'—203]

Λωρέττα Γιούγκ, πότε τὸ ταξεῖδι γιὰ τὴν Νεάπολιν; Μήπως ἐματαιώθη;!

Δοὺξ Ὀπλιγκαντὼ

[ΑΗ'—204]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα-ες 12—16 ἐτῶν. Γράψατε: Σούσαν Δάνα, Φωκίωνος Νέγρη 44, Ἀθῆναι.

Μικρούλα Τραλαλὰ

[ΑΗ'—205]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασόπουλα-ες 12—15 ἐτῶν. Δ]σις: Μάρω Δημητριάδου, Ἑλκίνθου, 5 Ἀθῆναι, διὰ:

Κυψελιωτάκι

[ΑΗ'—206]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ]σις: Ζωὴν Θεοδοσίου. Διὰ Ζ. Συνοικισμὸς 121.

Σῦρος Μέφιστος

[ΑΗ'—207]

Μιμόζα: Χαῖρε ὕψος δυσθεώρητον!... Κλό-Κλό: Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον!... —ΕΓΑ Κολοκοτσᾶ, τί γίνεται ὁ ἀπολεσθεὶς Ἀδάμ;

Μέφιστος

[ΑΗ'—208]

Μὲ τὸ νέον ἔτος χαιρετῶ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον, Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους—ες. Νὰ περιμένω ἀπάντησι; Δ]σις: Γ. Ποσκούρην, ὁδὸς Ζυμβρακάκη 9—Β, Κομοτινήν, διὰ

Ἀτρόμητον Καβαλλάριον

[ΑΗ'—209]

Κοκκινοσκουφίτσα, γιὰ πότε ὁ ***σύλλογος***; Τί νέα; ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

[ΑΗ'—210]

Τηλεγράφημα: Ἀναγγέλλω ἐκτέλεσιν τῶν: Γκάλικ=Θεοφάνης, Σεληνιώτικος Ὀρίζων=Σεληνιώτης, Μαγεμμένο Βασιλόπουλο=Παγκράτης. Στέφ.

Ἱστορικὴ Βασίλισσα

[ΑΗ'—211]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ]σις: Ἠόπη Σακελλαρίου, Δαφνομήλη 12, Ἀθῆναι.

Ἑλληνὶς

[ΑΗ'—212]

Βερόνικε, γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς; Μήπως εἶσαι σὲ ταξειδάκι;

Θλιμμένη Μελωδία

[ΑΗ'—213]

Διαπλασόπουλα-ες, πολὺ θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε ἕνα σας τετραδιάκι. Στεῖλατε: Κυρίαν Χριστοφόρου Ζαφειρίκη, διὰ:

Θλιμμένην Μελωδίαν

[ΑΗ'—214]

Ἀνοικτόκαρδοι, ξέρω καλὰ πόσους φήφους θὰ λάβω γιὰ τὸ Δημοψήφισμα. Προσέξτε λοιπόν, Συριανέ, τί γίνεσαι; Χάλασε μήπως τὸ ταχυδρομεῖο στὴν Σύρο;

Εὐάννα

[ΑΗ'—215]

Εὐάννα, οἱ διάφορες σκηνὲς ζηλοτυπίας σοῦδόλως συντελοῦν εἰς τὴν ***ἀλλοίωσιν βαθέων συναισθημάτων.*** Δὲν συμφωνεῖς ἀπολύτως, ***καλή*** μου;

Λεϋλᾶ

[ΑΗ'—216]

Ἀζιαντὲ καθμένη, πρόσεχε, γιατὶ ἀπ' τὰ πολλὰ σου γράμματα κι' ἐγὼ κι' ἡ Χρυσούλα θὰ καταντήσουμε μωπικές.

Λεϋλᾶ

[ΑΗ'—217]

Συνεχίζεται μὲ ἐπιτυχίαν ὁ [ΑΗ'—129] ***διαγωνισμός.*** Περιμένουμε καὶ ἀπὸ Μυστηριώδεις Κατασκόπους, Ἀνοικτόκαρδους, Εὐάνναν, Φοίβην καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ διαπλασόπουλα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία σας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλο.

Τύποις Ε. Σεργιάδου